

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Sylwester Miziołek (spr.)
Sędziowie	Sędzia WSA Dorota Chobian Sędzia WSA Magdalena Chraniuk-Stępniak
Protokolant	Joanna Nowak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 stycznia 2017 r.

sprawy ze skargi [...]

na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego

z dnia [...]

w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia [...] Samorządowe Kolegium Odwoławcze utrzymało w mocy decyzję Starosty [...] z dnia [...] w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w następujących okolicznościach faktycznych i prawnych:

W dniu 25 listopada 2015r. do organu I instancji wpłynęło pismo z Komendy Powiatowej Policji w [...] zawierające wniosek o zatrzymanie prawa jazdy Piotrowi D. R. w związku z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości w obszarze zabudowanym o 61 km/h. Do zatrzymania prawa jazdy doszło w dniu 24 listopada 2015r. w miejscowości [...]. Z uwagi na odmowę przyjęcia mandatu karnego przez obwinionego sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w [...].

Mając na uwadze powyższe Starosta [...] decyzją z dnia 11 grudnia 2015r. zatrzymał Piotrowi D. R. prawo jazdy kategorii B, C, BE, CE, dokument nr [...] wydane w dniu 31 marca 2014r. przez Starostę [...] na okres 3 miesięcy od 24 listopada 2015r. do 24 lutego 2016r. włącznie, z rygorem natychmiastowej wykonalności. W podstawie prawnej powołano art. 102 ust. 1 pkt 4, ust. 1c, ust. 1e ustawy z dnia 5 stycznia 2011r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2015r. poz. 155 ze zm.) w związku z art. 135 ust. 1 pkt 1a lit a ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r. poz. 1137 ze zm.).

Składając odwołanie Piotr D. R. wniósł o uchylenie ww. decyzji, ewentualnie o zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego zakończenia sprawy o wykroczenie zainicjowanej wnioskiem o ukaranie skierowanym do Sądu Rejonowego w [...]. Zdaniem strony podjęte rozstrzygnięcie jest co najmniej przedwczesne i pozbawione podstaw faktycznych.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze, wydając opisane na wstępie rozstrzygnięcie, podzieliło ustalenie faktyczne i podstawę prawną przedstawione w zakwestionowanej decyzji. W tym zakresie stwierdzono, że organ I instancji zgromadził wystarczający materiał dowodowy pozwalający na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Wraz z wnioskiem o wydanie decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy została dołączona do akt sprawy notatka urzędowa funkcjonariusza Policji dokonującego kontroli drogowej, potwierdzająca popełnienie wykroczenia drogowego. Jeśli chodzi zaś o odmowę przyjęcia mandatu karnego, a co za tym idzie – przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego – to nie uzasadniało to zawieszenia prowadzonego w niniejszej sprawie

postępowania administracyjnego na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 K.p.a. W tym zakresie Kolegium nie dopatrzyło się bowiem bezpośredniego związku pomiędzy rozstrzygnięciem, które ma zapaść w niniejszym postępowaniu administracyjnym, a zakończeniem postępowania w sprawie o wykroczenie. W konsekwencji nie stanowi to zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie powodowałoby konieczność zawieszenia przedmiotowego postępowania administracyjnego. Tym samym, skoro D. R. kierując pojazdem marki [...] poruszał się z prędkością 111 km/h na obszarze na którym obowiązywało ograniczenie do 50 km/h – a więc przekroczył dopuszczalną prędkość o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym – Starosta [...] był uprawniony do wydania zaskarżonej decyzji.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach wniósł D. R., zarzucając Kolegium wydanie decyzji z rażącym naruszeniem dyspozycji art. 97 § 1 pkt 4 K.p.a. i domagając się uchylecia tego rozstrzygnięcia. Dla skarżącego nie ulega bowiem wątpliwości, że pomiędzy zatrzymaniem w dniu 11 grudnia 2015r. przez Starostę [...] jego prawa jazdy na skutek pisma Policji dotyczącego rzekomego przekroczenia w dniu 24 listopada 2015r. dopuszczalnej prędkości w obszarze zabudowanym o 61 km/h i ewentualnymi ustaleniami Sądu Rejonowego w [...] w sprawie popełnienia w dniu 24 listopada 2015r. wykroczenia drogowego istnieje ścisły związek. W konsekwencji działanie Starosty [...] jest skutkiem bezpodstawnego przyjęcia przez ten organ za bezsporny faktu popełnienia przez skarżącego ww. wykroczenia drogowego – pomimo że kwestia ta dopiero będzie przedmiotem ustaleń Sądu Rejonowego w [...]. W sytuacji, gdy Sąd ten ustali, że skarżący nie popełnił tego wykroczenia oznaczać to będzie, że organ I instancji zatrzymał prawo jazdy na okres trzech miesięcy bezpodstawnie, pozbawiając tym samym stronę i jej najbliższą rodzinę możliwości zdobycia środków bieżącego utrzymania w tym okresie. Piotr D. R. wyraził przy tym pogląd, że rozstrzygnięcie przez właściwy sąd, czy dana osoba popełniła wykroczenie o takim charakterze, że konieczne jest zatrzymanie jej prawa jazdy, czy też nie popełniła takiego wykroczenia nie stanowi „zagadnienia wstępnego” i nie jest „kwestią prawną”, lecz kwestią ustalenia faktu, z istnieniem którego ustawodawca wiąże dla tej osoby konkretne konsekwencje. Ponadto ustalenia prawomocnego wyroku sądowego mają charakter wiążący zarówno dla sądu, który taki wyrok wydał, jak i każdego innego organu państwowego -w tym również rozstrzygających niniejszą sprawę organów obu instancji. Natomiast związany charakter decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy przez organ administracyjny nie zwalnia tego organu od uwzględniania przy podejmowaniu decyzji dotyczących zatrzymania prawa jazdy okoliczności podmiotowych

dotyczących sytuacji rodzinnej zawodowej, majątkowej osoby, która ma być pozbawiona uprawnienia do kierowania pojazdami i w tym kontekście rozważenia czy nie zachodzą w danej sprawie przesłanki do zawieszenia postępowania i do uwzględniania przy podejmowaniu takich decyzji ogólnych przepisów K.p.a. – w tym przypadku art. 97 § 1 pkt 4 K.p.a.

W odpowiedzi na skargę organ odwoławczy wniósł o jej oddalenie, podtrzymując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2016r. tut. Sąd zawiesił postępowanie sądownoadministracyjne do czasu zakończenia postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie o sygn. akt K 24/15 z wniosku Prokuratora Generalnego z i Rzecznika Praw Obywatelskich o zbadania zgodności m. in. art. 102 ust. 1 pkt 4 i ust. 1c ustawy o kierujących pojazdami w związku z art. 35 K.p.a. w związku z art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016r. poz. 718 ze zm.), zwanej dalej ustawą P.p.s.a. – w zakresie braku adekwatnych gwarancji procesowych w sytuacji wydania decyzji przez starostę o zatrzymaniu prawa jazdy, w przypadku, gdy kierujący pojazdem przekroczył dopuszczalną prędkość o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym - z art. 2, z art. 45 ust. 1 i z art. 78 Konstytucji RP.

Z uwagi na wydanie w dniu 11 października 2016r. wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie o sygn. akt K 24/15, a następnie sporządzenie uzasadnienia tego orzeczenia, postanowieniem z dnia 18 listopada 2016r. tut. Sąd z urzędu podjął zawieszony postępowanie sądowe.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga nie jest zasadna, albowiem zaskarżona decyzja odpowiada prawu.

Zgodnie z art. 3 § 1 ustawy P.p.s.a., wojewódzkie sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem. Sądowa kontrola legalności zaskarżonych orzeczeń administracyjnych sprawowana jest w granicach sprawy, a sąd nie jest związany zarzutami, wnioskami skargi, czy też powołaną w niej podstawą prawną (art. 134 § 1 ustawy P.p.s.a.).

Dokonując oceny zaskarżonego rozstrzygnięcia w ramach tak zakreślonej kognicji Wojewódzki Sąd Administracyjny nie dopatrył się naruszeń przepisów prawa materialnego, czy też postępowania, skutkujących koniecznością uchylenia lub stwierdzenia nieważności przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Przedmiotem kontroli sądownoadministracyjnej w niniejszej sprawie była decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego wydana w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy skarżącego – z uwagi na wniosek Komendy Powiatowej Policji w [...] o zatrzymanie temu kierowcy prawa jazdy w związku z przekroczeniem w dniu 24 listopada 2015r. w miejscowości [...] dopuszczalnej prędkości w obszarze zabudowanym o 61 km/h. Stanowisko organu kwestionuje skarżący, argumentując że odmówił przyjęcia mandatu karnego za ww. wykroczenie, a wniosek o ukaranie trafił do Sądu Rejonowego w [...] – wobec czego podjęte w jego sprawie rozstrzygnięcia były przedwczesne.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy sprowadza się zatem do rozstrzygnięcia, czy, jak twierdzi skarżący, organy powinny zastosować art. 97 § 1 pkt 4 K.p.a. i zawiesić postępowanie, czy też brak było przeszkód do prowadzenia przez organy postępowania w sprawie zatrzymania prawa jazdy. Zgodnie z powołanym przepisem organ administracji publicznej zawiesza postępowanie, gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd. Zagadnienie wstępne wiąże się więc z sytuacją, w której rozstrzygnięcie sprawy uwarunkowane jest uprzednim rozstrzygnięciem kwestii prawnej, to jest, innymi słowy, z sytuacją, w której wydanie orzeczenia merytorycznego w sprawie będącej przedmiotem postępowania przed właściwym organem uwarunkowane jest uprzednim rozstrzygnięciem wstępnego zagadnienia prawnego, zaś ocena tego zagadnienia wstępnego, gdyby ono samo w sobie mogło być przedmiotem odrębnego postępowania (w oderwaniu od sprawy, na tle której wystąpiło), należy ze względu na jego przedmiot do kompetencji innego organu państwowego niż ten, przed którym toczy się postępowanie w głównej sprawie (por. wyrok NSA z dnia 28 listopada 1997r., sygn. akt I SA/Lu 1199/96, LEX nr 32663).

W tym miejscu wskazać trzeba, że materialnoprawną podstawę rozstrzygnięć organów obu instancji stanowiły przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2015r. poz. 155 ze zm.), a mianowicie:

- art. 102 ust. 1 pkt 4, zgodnie z którym starosta wydaje decyzję administracyjną o zatrzymaniu prawa jazdy, w przypadku gdy kierujący pojazdem przekroczył dopuszczalną prędkość o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym;
- art. 102 ust. 1c, który stanowi że Starosta wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 4 lub 5, na okres 3 miesięcy, nadając jej rygor natychmiastowej wykonalności oraz zobowiązując kierującego do zwrotu prawa jazdy, jeżeli dokument ten nie został

zatrzymany w trybie art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.;

- art. 102 ust.1e, zgodnie z którym okres, o którym mowa w ust. 1c i 1d, oblicza się na zasadach określonych w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, przy czym dla ustalenia początku okresu jest właściwa data zwrotu dokumentu do organu właściwego w sprawach wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami, a w przypadku zatrzymania prawa jazdy w trybie art. 135 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym - data tej czynności. Jeżeli w chwili wydawania decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 4 lub 5, prawo jazdy było już w posiadaniu starosty z innego tytułu, okres zatrzymania prawa jazdy liczy się od dnia wydania tej decyzji.

Nadmienić przy tym trzeba, że wyrokiem z dnia 11 października 2016r. (a zatem wydanym już po dacie zaskarżonej decyzji) o sygn. akt K 24/15 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 102 ust. 1 pkt 4 i ust. 1c ustawy z 5 stycznia 2011r. o kierujących pojazdami w związku z art. 135 ust. 1 pkt 1a lit. a ustawy z 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym:

a) w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie wobec tej samej osoby, za ten sam czyn, sankcji administracyjnej w postaci zatrzymania prawa jazdy i odpowiedzialności prawnokarnej za wykroczenie, jest zgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonego 22 listopada 1984 r. w Strasburgu (Dz.U. 2003.42.364) i art. 14 ust. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, otwartego do podpisu w Nowym Jorku 19 grudnia 1966r. (Dz.U.1977.38.167),

b) w zakresie, w jakim nie przewiduje sytuacji usprawiedliwiających – ze względu na stan wyższej konieczności – kierowanie pojazdem z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym, jest niezgodny z art. 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Powracając do analizy podstawy materialnoprawnej decyzji wskazać trzeba, że stosownie do art. 135 ust. 1 pkt 1a lit. a ustawy z 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012r. poz. 1137 ze zm.), do którego odsyła cyt. wyżej art. 102 ust. 1e ustawy o kierujących pojazdami policjant zatrzyma prawo jazdy za pokwitowaniem w przypadku ujawnienia czynu polegającego na kierowaniu pojazdem z prędkością przekraczającą dopuszczalną o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym. Ten ostatni przepis ten został dodany przez art. 4 pkt 7 lit. a ustawy z dnia 20 marca 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r. poz. 541).

Jak wynika z art. 7 ust. 1 pkt 2 tej ustawy zmieniającej, do dnia 31 grudnia 2016r. podstawą wydania decyzji, o której mowa w art. 102 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz art. 103 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami jest informacja o zatrzymaniu prawa jazdy na podstawie art. 135 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo o ruchu drogowym. Przepis ten stanowi zatem, że jedyną i wyłączną okolicznością, która przesądza o obowiązku wydania decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy, jest właśnie ww. informacja. Organy administracji publicznej nie badają w związku z tym, w jakich okolicznościach doszło do popełnienia wykroczenia, ani okoliczności dotyczących sposobu pomiaru prędkości, czy rodzaju urządzeń do tego służących. Z mocy woli ustawodawcy organ administracji publicznej opiera swoje rozstrzygnięcie na przekazanej mu informacji o zatrzymaniu prawa jazdy na podstawie art. 135 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo o ruchu drogowym. Tym samym organ prowadzący postępowanie o zatrzymanie prawa jazdy w trybie art. 102 ust. 1 pkt 4 ustawy o kierujących pojazdami nie może powoływać – ani z urzędu, ani na wniosek strony – dowodów na okoliczność potwierdzenia, czy też weryfikacji treści zawartych w informacji, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 marca 2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Analizując treść cyt. przepisów tut. Sąd – w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę – podziela stanowisko prezentowane w orzecnictwie wojewódzkich sądów administracyjnych (patrz wyroki WSA w Gliwicach II SA/GI 215/16, WSA w Warszawie VIII SA/Wa 1052/15, WSA w Bydgoszczy II SA/Bd 1025/15, WSA w Krakowie III SA/Kr 74/16, dostępne w internetowej bazie orzeczniczej NSA), stwierdzających, że rozstrzygnięcie organu może opierać się wyłącznie na przekazanej mu informacji o zatrzymaniu prawa jazdy na podstawie art. 135 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo o ruchu drogowym. Tak właśnie stało się w niniejszej sprawie, w której postępowanie zostało wszczęte z uwagi na otrzymaną przez organ I instancji informację Komendy Powiatowej Policji w [...] o zatrzymaniu skarżącemu prawa jazdy na podstawie art. 135 ust. 1 pkt 1a lit a ustawy Prawo o ruchu drogowym (k. 1 akt administracyjnych). Ponadto w załączeniu przedstawiono notatkę urzędową potwierdzającą przekroczenie przez Piotra D. R. w dniu 24 listopada 2015r. w miejscowości [...] dopuszczalnej prędkości w obszarze zabudowanym o 61 km/h (k. 2 akt administracyjnych). Okoliczności te – z uwagi na treść cyt. przepisów – obligowały organ do wydania decyzji o zatrzymaniu skarżącemu prawa jazdy na okres 3 miesięcy.

Odnosząc się do zarzutu skargi stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie nie występuje określona w art. 97 § 1 pkt 4 K.p.a. przesłanka zawieszenia postępowania administracyjnego z urzędu. W świetle zaprezentowanej na wstępie wykładni tego

przepisu brak jest bowiem zagadnienia prejudycjalnego, którym z całą pewnością nie jest okoliczność zawiesłego przed Sądem Rejonowym w [...] postępowania – wobec odmowy przyjęcia przez skarżącego mandatu za popełnienie ww. wykroczenia i skierowania w tym zakresie przez Policję wniosku o ukaranie. Jak to już bowiem wcześniej wskazano, samoistną i wyłączną przesłanką wydania przez organ decyzji na podstawie art. 102 ust. 1 pkt 4 ustawy o kierujących pojazdami jest informacja o zatrzymaniu przez policjanta prawa jazdy w trybie art. 135 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo o ruchu drogowym. W konsekwencji uzyskanie przez organy przed wydaniem ostatecznej decyzji prejudykatu w postaci prawomocnego wyroku karnego potwierdzającego popełnienie wykroczenia przez kierującego pojazdem nie stanowi zagadnienia wstępnego dla potrzeb postępowania prowadzonego w oparciu o art. 102 ust. 1 pkt 4 ustawy o kierujących pojazdami (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 19 października 2016r. o sygn. akt II SA/Bd 550/16, dostępny j.w.)

W tym zakresie należy również przytoczyć istotny dla niniejszej sprawy fragment uzasadnienia wyroku z dnia 11 października 2016r. o sygn. akt K 24/15, w którym Trybunał Konstytucyjny wskazał, że, cyt.: „Wykazanie błędnego pomiaru prędkości możliwe jest również w postępowaniu w sprawach o wykroczenie i wówczas jego skutkiem może być nawet uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu. To z kolei, w razie uprzedniego zakończenia postępowania administracyjnego ostateczną decyzją o zatrzymaniu prawa jazdy, będzie uprawniało stronę do wznowienia tego postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 5 K.p.a., bowiem ustalenie, że pomiar prędkości został błędnie dokonany jest nową okolicznością faktyczną istotną dla tej sprawy. W ramach tej nadzwyczajnej procedury wznowieniowej możliwe byłoby zatem uchylenie wspomnianej decyzji, ewentualnie uzyskanie przez stronę stosownego odszkodowania.”

W konsekwencji, **kwestionowanie przez stronę przed sądem powszechnym okoliczności, pomiarów i sposobu ustalenia przekroczenia dopuszczalnej prędkości o 50 km/h w terenie zabudowanym nie stanowi przesłanki do zawieszenia postępowania w sprawie zatrzymania prawa jazdy na okres 3 miesięcy na podstawie art. 102 ust. 1 pkt 4 oraz art. 102 ust. 1c ustawy o kierujących pojazdami. Natomiast w przypadku uniewinnienia od zarzucanego czynu stronie będzie przysługiwało prawo do żądania wznowienia postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 5 K.p.a., co umożliwi uchylenie decyzji ostatecznej o zatrzymaniu prawa jazdy i otworzy drogę do naprawienia szkody wyrządzonej**

przez wydanie takiego rozstrzygnięcia (art. 417 w związku z art. 417¹ § 2 Kodeksu cywilnego).

Należy przy tym wskazać (na co zwraca uwagę Trybunał Konstytucyjny w ww. wyroku) na zasadniczą różnicę między karą za popełnienie wykroczenia, która jest środkiem karnym a konsekwencjami administracyjnymi takiego wykroczenia w postaci zatrzymania prawa jazdy, które środkiem karnym nie jest. Zatrzymanie prawa jazdy realizuje przede wszystkim funkcję prewencyjną, ma działać odstrasza­jąco na kierowców, zniechęcając ich do nadmiernego przekraczania dozwolonej prędkości. Tego rodzaju działanie jest charakterystyczne dla sankcji administracyjnej, która nie jest odpłatą za popełniony czyn, lecz środkiem służącym zapewnieniu realizacji wykonawczo-zarządzających zadań administracji. O karnym charakterze tej sankcji nie przesądza ani dolegliwość, która jest kategorią względną, zależną od sytuacji, w jakiej znajduje się dana osoba, ani jej podobieństwo do środka karnego w postaci czasowego zakazu prowadzenia pojazdów. Ta sama co do istoty sankcja może być bowiem stosowana w ramach różnych reżimów odpowiedzialności prawnej. Końcowo podkreślić trzeba, że przepisy regulujące omawianą materię nie uzależniają wydania decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy od wykazania popełnienia wykroczenia przez kierującego na podstawie prawomocnego wyroku karnego. Pojęcie winy, co do zasady, przypisywane jest postępowaniu karnemu, w którym sąd, dokonując kwalifikacji prawnej czynu, orzeka o winie i karze. Natomiast organ w postępowaniu w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy nie rozstrzyga, czy kierujący pojazdem popełnił wykroczenie, a jedynie na podstawie przedstawionych przez Policję danych dokonuje ustalenia, czy w stosunku do kierowcy miało miejsce zatrzymanie przez policjanta prawa jazdy za pokwitowaniem w związku z kierowaniem pojazdem z prędkością przekraczającą dopuszczalną o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym.

Mając na uwadze, że organy prawidłowo ustaliły stan faktyczny, a następnie w sposób niewadliwy dokonały jego subsumpcji do ustalonych w ustawie o kierujących pojazdami przesłanek zatrzymania prawa jazdy, brak jest podstaw by przyjąć, że proces decyzyjny stosowania tych regulacji przebiegł nieprawidłowo i zarazem, aby wieńcząca go zaskarżona decyzja była wadliwa.

Skoro zatem podniesione w skardze zarzuty nie mogły odnieść zamierzonego skutku, a jednocześnie brak jest okoliczności, które z urzędu należałoby wziąć pod uwagę, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 151 ustawy p.p.s.a.

